

॥ श्रीसूक्तम् ॥

हिरण्यवर्णां ह॒रिणीं सुव॒र्णर॑जत॒स्रजाम्।
च॒न्द्रां हिर॑ण्मयीं ल॒क्ष्मीं जा॑तवे॒दो म॒ आव॑ह ॥ १ ॥

तां म॒ आव॑ह जा॑तवे॒दो ल॒क्ष्मीम॑न॒पगा॒मिनी॑म्।
यस्यां हिर॑ण्यं वि॒न्देयं॒ गाम॑श्च॒ पुरु॑षान॒हम् ॥ २ ॥

अ॒श्वपू॒र्वा र॑थम॒ध्यां ह॒स्तिना॑दप्र॒बोधि॑नीम्।
श्रियं॑ दे॒वीमु॑प॒ह्वये॒ श्रीमा॑दि॒वीर्जु॑षताम् ॥ ३ ॥

कां सोऽ॒स्मितां हिर॑ण्यप्रा॒कारामा॑र्द्रां ज्वल॑न्तीं तृ॒प्तां
त॒र्पय॑न्तीम्। प॒द्मे स्थि॒तां प॒द्मव॑र्णां तामि॒होप॑ह्वये श्रियम् ॥ ४ ॥

च॒न्द्रां प्र॑भा॒सां य॒शसा॒ ज्वल॑न्तीं श्रियं॑ लो॒के दे॒वजु॑ष्टामु॒दाराम्।
तां प॒द्मिनी॑मीं शरण॑म॒हं प्र॑प॒द्येऽल॒क्ष्मीर्मे न॑श्यतां त्वां वृ॒णे ॥ ५ ॥

आ॒दि॒त्यव॑र्णे तप॒सोऽधि॑जा॒तो वन॑स्पति॒स्तव॑ वृ॒क्षोऽथ
बि॒ल्वः। तस्य॒ फला॑नि॒ तप॒सा नु॑दन्तु मा॒यान्त॑रा॒याश्च बा॒ह्या
अ॒ल॒क्ष्मीः ॥ ६ ॥

उपै॑तु मां दे॒वस॒खः की॒र्तिश्च॒ मणि॑ना स॒ह। प्रा॒दुर्भू॑तोऽस्मि॑
राष्ट्रेऽ॒स्मिन् की॒र्तिमृ॑द्धिं ददा॑तु मे ॥ ७ ॥

क्षुत्पिपासामलां ज्येष्ठामलक्ष्मीं नाशयाम्यहम्। अभूति-
मसंमृद्धिं च सर्वां निर्णुद मे गृहात्॥८॥

गन्धद्वारां दुराधर्षां नित्यपुष्टां करीषिणीम्। ईश्वरीं
सर्वभूतानां तामिहोपह्वये श्रियम्॥९॥

मनसः काममाकूतिं वाचः सत्यमशीमहि। पशूनां रूपमन्नस्य
मयि श्रीः श्रेयतां यशः॥१०॥

कर्दमेन प्रजाभूता मयि सम्भव कर्दम। श्रियं वासय मे कुले
मातरं पद्ममालिनीम्॥११॥

आपः सृजन्तु स्निग्धानि चिक्लीत वंस मे गृहे। नि च देवीं
मातरं श्रियं वासय मे कुले॥१२॥

आर्द्रा पुष्करिणीं पुष्टिं सुवर्णां हेममालिनीम्। सूर्या हिरण्मयीं
लक्ष्मीं जातवेदो म आवह॥१३॥

आर्द्रा यः करिणीं यष्टिं पिङ्गलां पद्ममालिनीम्। चन्द्रां
हिरण्मयीं लक्ष्मीं जातवेदो म आवह॥१४॥

तां म आवह जातवेदो लक्ष्मीमनपगामिनीम्। यस्यां हिरण्यं
प्रभूतं गावो दास्योऽश्वान् विन्देयं पुरुषानहम्॥१५॥

म॒हा॒दे॒व्यै च॑ वि॒द्महे॑ वि॒ष्णु॒प॒त्यै च॑ धीमहि।
तन्नो॑ लक्ष्मीः प्रचो॒दया॑त्॥१६॥